

DE LAATSTE
DOOR KEER
J. L. F. DE LIEFDE

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

J. L. F. de Liefde

De laatste keer

Geïllustreerd door O. Geerling

Derde druk

F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

I.

Vlak bij school begonnen de jongens al te knikkeren. Nauwelijks waren ze de breede voordeur uit, of ze riepen elkaar toe: „Wij samen?” En zoo vormden ze paren of clubjes.

Alleen Henk Beumer liep stil door tusschen de woelige kinderschaar. *Hij* kon tegen niemand zeggen: „Wij samen?” Hè, als hij toch ook maar knikkers had. Twee had hij er. Gevonden. Maar wat kon je daarmee doen? De jongens zouden hem braaf uitlachen, als hij met twee knikkers het spel wilde *beginnen*. Dan zeiden ze: „Dank je wel, want je moet eerst van me winnen voor je betalen kunt.” *Beginnen* met leenen, dat deden ze niet. 't Leek ook net, of 't er je om te doen was hun wat af te winnen en je op hun knikkers loerde.

Even bleef hij toch nog staan kijken. Dáár

.... bij de pomp waren de grooten weer zoq echt leuk aan den gang, in een kuiltje. Andere jongens stonden er om heen. Alle oogen gericht op het kuiltje en de rollende knikkers.

„Toe, hou je goed,” riep er een tegen zijn makker, die schieten moest. Toekijkend speelden ze allen het spel mee. Wie zou 't winnen?

Henk drong zich voorzichtig bij in het groepje, want kijken kon hij in ieder geval wel. En dan genoot hij toch ook.

Een jongen vlak naast hem voelde een duwtje tegen zijn arm, want Henk had hem per ongeluk aangestooten. Daardoor keek hij op, wie of...? O, 't was Henk Beumer. Onmiddellijk vroeg hij: „Zullen wij samen?” De knikkers hadden hem blijkbaar in den zak gebrand, maar met die groote jongens durfde hij 't niet aan. Dat gaf te ongelijke partijen en zoq liep hij kans al zijn knikkers

te verspelen. Bij die grooten keek hij alleen maar toe.

„Nee, nou niet,” zei Henk. En meteen stapte hij verdrietig op. Dat Jan het ook alweer gevraagd had! Altijd nee te moeten zeggen, als je zoø dolgraag wou. . . . Dat was toch al heel akelig, maar. . . . Zaterdag, dan. . . . Misschien kreeg hij dan wel een cent van Moeder, als Vader het weekloon thuis bracht. Al was het maar één cent. Voor één cent kreeg je er twaalf. Twaalf plus twee was veertien. Met veertien kon je beginnen, want dan kon je inzetten en hield nog genoeg over voor de volgende potjes, al verloor je het eerste.

Maar 't was pas Dinsdag, 't duurde dus nog vier dagen. Alle jongens hadden knikkers, hij alleen niet. . . .

Uit zijn humeur slenterde hij naar huis en de kamer in. En daar, ineens. . . .

„Hè, Oom! Bent u er?”

Wat een verrassing, dat Oom daar zat. Oom stond meestal onverwachts voor hen; hij was conducteur en als hij dan zijn vrijen dag had, pakte hij wel eens gauw een treintje en wipte naar hen toe.

Alle narigheid over de knikkers was vergeten, want met Oom hadden ze altijd schik. Kleine Lientje zat al bij hem op schoot en had zijn fluitje te pakken. En wie weet. . . . hij had wel eens een stuivertje van Oom gekregen. Maar. . . . er om *vragen*, dat mocht hij niet. Dat wilde Moeder volstrekt niet hebben. Was hij nu maar van glas, dan kon Oom 't zien, hoe erg hij naar geld verlangde. Vader en Antje keken al even verrast, toen ze bij 't binnenkomen Oom zagen zitten. En Moeders gezicht straalde, toen ze de schaal met boonen op tafel bracht. Juist boonen, daar hield Oom zoøveel van. Dat had ze getroffen. Het werd een vroolijke maaltijd en 't smaakte dubbel zoø lekker als anders.

„Ziezoop, Gerrit,” zei Oom tegen Vader, toen ze na 't danken van tafel opstonden, „daar hoort een lekkere sigaar bij. Laten we eens opsteken. Dat kan nog wel, vóór je naar je werk moet.”

„Ja . . .” zei Vader, „als . . .” Meteen tilde hij met een bedenkelijk gezicht den sigarenbeker op, die op het kastje stond. Met een leuk benauwd lachje keek hij er in. „Dat is schrale vangst. Net nog één.”

„Haha,” lachte Oom. „Samendeelen, dat gaat met een sigaar al heel slecht. 't Is mijn eigen schuld, dan moest ik maar niet zoof uit de lucht komen vallen.”

„Neem jij hem maar gerust,” zei Vader, „dan steek ik mijn pijp op.”

Nee, nee, daar wilde Oom niets van weten.

„'t Is mijn eigen schuld,” zei hij nog eens.

„'k Mag blij zijn, dat ik mee heb mogen eten. *Ik* zal op de sigaar trakteren. Henk, haal jij eens gauw vijf sigaren, lekkere, van

zes cent. Maar als de wind weerom! Hier heb je twee kwartjes. En niet ze kapotknippen, hoor!”

Henk vloog weg met zijn kwartjes. Wie weet, wie weet. . . . Nu Ooms beurs eenmaal open was geweest en hij het geld door de hand moest laten gaan. . . .

Terug durfde hij niet zoo hard loopen, want hij moest het zakje wat voorzichtig dragen. Hij hield het netjes bovenaan vast en zoof kwam hij er in triomf mede aan.

„Ben ik nu niet gauw terug, Oom?”

„In een ommezien. Jij bent een jongen, dien ik gebruiken kan.” Meteen keek Oom onderzoekend in het zakje, hield het Vader toe, en zei: „Steek nou maar op.” Toen weer tegen Henk: „En jij, je hebt ook wel wat verdiend. Daar. . . . stop maar gauw in je zak.”

Henk voelde een duw in zijn hand. Drie waren het er. Drie centen.

„O, Oom, dank u wel. Mag ik er knikkers voor koopen?”

„Dat is een meevaller, hè vent?” zei Moeder, even blij als Henk zelf. „Hij heeft me al telkens om centen gevraagd voor knikkers, maar 't geld groeit mij ook niet op den rug. Gerrit heeft na zijn ziekte pas twee weken weer gewerkt en dan valt er nog zooveel af te doen.”

II.

Henk om vier uur uit school dadelijk om knikkers. Wat een genot! Als de jongens het hem nu morgen weer vroegen, dan kon hij. Nu had hij er zelfs een heelen boel. De winkeljuffrouw had ze voor hem in een papieren puntzak gedaan, maar daarin konden ze niet blijven. Die scheurde veel te licht. In zijn broekzak? Zoo maar los? Dan zou hij er gauw wat verloren hebben, ze zouden er immers uitspringen, als hij hard

liep. Nee, zoo'n genaaid zakje moest hij hebben. Dat hadden alle jongens; van sterk goed. Met een schuif van boven. Dat zou Moeder wel even voor hem naaien.

Maar toen hij thuiskwam, was Moeder nog druk aan de wasch bezig, want die had ze door 't bezoek van Oom tot den namiddag laten staan. O, maar Antje was al thuis. Die zat toch met een handwerkje; en Henk op haar af.

„Ant, wil je even een knikkerzak voor me naaien?”

„Daar heb ik geen tijd voor.”

„Och, Antje, zó lang duurt het niet. Als jij soms nog om een boodschap moet, zal ik die wel voor jóú doen.”

„Noú já. . . ., maar ik moet aan 't kleedje voor Tante blijven werken.” Antje had geen zin om haar eigen werk neer te leggen.

„Hè, Ant. . . . toe, doe het maar even.” Henk stond voor haar met de teleurstelling

op zijn gezicht. Toch hoopte hij nog en keek haar in afwachting aan. „Toe nou maar, alle jongens hebben er een.”

Moeder was wel druk met de wasch bezig in de keuken, maar ze hoorde toch wat binnen voorviel. „In de la ligt wel een lapje,” zei ze. „Toe, Antje, doe dat nou 's gauw voor je kleine broertje. Zoo'n haast heeft dat kleedje voor Tante niet.”

Antje lei haar werk neer.

Nu Moeder het zei, moest het wel. Ze vond ook gauw een lapje. „Ja, dat is goed sterk,” prees Henk. Jan had er bijna net zo een.

Antje haalde uit Moeders naaidoos een klos garen, den eersten den besten, dien ze zag. Naar het nummer keek ze niet. Of het dik of dun was, wat kwam dat er op aan? Gauw maar aan den gang er mee. Des te eer was 't klaar en des te eer kon ze ook weer aan haar kruisjesrand gaan. Dat was veel prettiger.

Pik, pik . . . daar ging de naald. Henk zag het zakje onder haar handen groeien. Pik, pik, pik . . . Grote steken. Zoo fijn behoefde 't niet. 't Was immers maar een knikkerzak. Ziezoo, nu was ze al aan den laatsten kant. Hè, net de draad nog op. Nu nog een anderen nemen? Dat gaf alweer meer oponthoud. Proberen . . . Kijk, met het laatste restje kwam ze juist tot aan de punt. Afhechten? . . . Kom, kom, zoo zat het wel. En nu nog haastig de schuif.

„Ziezoo, Henk, al klaar.”

Henk dolblij met zijn nieuw zakje. Antje ging weer aan haar kleedje.

„Dank je wel, Ant,” zei hij, „dat je 't toch gedaan hebt.” En toen liet hij de knikkers uit het papieren tuitje in zijn zakje loopen. Het bandje draaide hij er met een slag om heen, trok het eind door den slag en: „Ziezoo, daar zitten ze.” Genoeglijk klopte hij nog eens op het dik bobbelig bultje in 't ge-

ruite blauw-bont en borg zijn schat op.

Toen hij den volgenden morgen wakker werd, was zijn eerste gedachte: „Ik heb knikkers.” En zijn eerste blik ging naar het zakje, dat hij gisterenavond aan den stoel had gehangen, waarop zijn kleeren lagen.

't Was mooi weer. Gelukkig! Na 't ontbijt sprong hij de deur uit met een jolig: „Dag Moeder!” En hij zette de vaart er in naar school. Bij den laatsten hoek, dien hij om moest, hing hij het zakje met de lange lis van band om zijn hals. Zoo hadden de andere jongens 't ook. Zoo kon hij 't goed zien en . . . zoo konden de jongens ook goed zien, dat hij nu knikkers had. Van pret begon hij te dansen over de straat. Met huppelpasjes sprong hij voort. Hup, hup! van louter schik. Hup, hup, deed het zakje mee, in de maat. Elken keer kwam het met een bonsje op zijn borst terug, maar het deed niet zeer, dat was juist prettig. Je voelde zoo

echt, dat je ze *had* . . . .

Roetsj! Daar kletterde opeens iets voor zijn voeten neer op straat. Waarlijk, zijn eigen knikkers! Ze hipten en sprongen, alsof 't een spelletje was. Ze vielen weer neer en rolden toen naar alle kanten heen.

Verschrikt greep Henk naar zijn zakje. 't Was héélemaal leeg. Plat en slap hing het op zijn kiel. Toen bekeek hij het. De ondernaad was opengebarsten. Er was een groot gat in.

„M'n knikkers! M'n knikkers!”

Dat was de gedachte, die hem met schrik door het hoofd vloog. Tot ver weg lagen ze verspreid. Haastig begon hij te rapen. Daar kwamen ook andere kinderen aan, ze zagen hem bezig en begonnen te helpen. Dat was wel aardig van hen, maar toch . . . . Eigenlijk had Henk liever gehad, dat er in de heele straat geen enkel kind te zien was en dat hij alleen de plek af kon zoeken tot het

getal weer bij elkaar was.

Telkens brachten ze er hem een stuk of wat. Die stak hij in zijn broekzak.

„Nu zijn er geen meer,” verklaarden ze na een poosje, maar Henk bleef doorzoeken. Nee, nu zag hij er toch ook geen meer. Eens tellen! In spanning begon hij. „Twee, vier, zes, acht. . . .” 't voelde nogal aardig vol aan in zijn zak. „Tien, twaalf, veertien. . . .” Toen begon het al te leegen, „zestien, acht. . . .” Hij moest al onder in den zak graven, zoofdat hij zijn eigen vingers tegen zijn been aan voelde grabbelen. . . . „Twintig . . . . Vier en twintig nog maar, dus veertien te kort.”

Henk opnieuw aan het snuffelen in alle holletjes en gaatjes. Zouden de kinderen er stilletjes wat gehouden hebben? Maar. . . . daar was ook een zinkput.

Vol wantrouwen blikte hij naar dat valsche rooster. Wie weet, hoeveel er daar wel

in verdwenen waren. Als hij eens in dat putje ging voelen. . . . ! Ting, ting, ting. . . . Dat was de schoolbel. Wat kwam het er nu nog op aan, *waar* zijn knikkers lagen? *Weg* waren ze. Kwijt was hij ze toch. Ting, ting, ting. . . . Langer zoeken ging niet. En Henk sjokte boos tusschen de andere jongens de school in.

Toen hij om twaalf uur thuiskwam, vroeg Moeder dadelijk: „Prettig geknikkerd zeker, hè vent?” En toen brak de bui los. Ineens gingen de vuisten zijn oogen in, want de tranen kwamen. Met horten en stooten kreeg Moeder 't heele verhaal van wat er gebeurd was. Moeder nam het zakje in de hand om te zien wat er aan haperde. Toen keek ze Antje aan, die een beetje bedremmeld bij de tafel stond en niet goed wist, wat met zichzelf te beginnen. Ze sloeg den blik neer.

„Had je dat nu niet 's wat beter kunnen doen voor je broertje?” vroeg Moeder. „Je

begrijpt toch wel, dat je zoiets met sterk garen moet naaien. Kijk nou 's. Ik kan 't maar zo kapot trekken.” Met één rukje trok Moeder voor Antjes oogen den heelen zijnaad open. Toen keerde ze zich tot Henk en zei: „Moeder zal het wel voor je overnaaien. En dan kun je ze er gerust indoen, *dan* zal het niet weer scheuren.”

Antje wendde zich verlegen om naar het raam. 't Was waar, of het garen grof of fijn was, daar had ze niet naar gekeken.

„Nou ja. . . .,” zei ze een beetje gekrenkt. „Het was toch ook maar een knikkerzak.” Toen werd Moeder boos. „Máár. . . . een knikkerzak? Kind, kind, wanneer zal jij toch eens afleeren om van alles te denken, „dat het er niet op aan komt”. Van alles zeg je altijd maar: „Nou ja!” Zeg liever „nou ja!” als het je eigen plezier geldt.”

Antje hield zich gauw stil. 't Speet haar ook wel, nu ze Henk's tranen zag. Ze had het

toch beter kúnnen doen. En.... dat de draad net op was aan 't eind en ze niet had afgehecht, dat wist Moeder niet eens. „Zal ik het overnaaien?” vroeg ze toen, maar Moeder antwoordde: „Nee, ik doe 't liever zelf. Ik moet er op kunnen vertrouwen.”

Moeder naaide het zakje opnieuw en Henk deed er de knickers weer in.

„Je bent er wel een stuk of wat kwijt, maar je hebt toch nog ruim genoeg om te spelen,” zei Moeder.

Dat was waar. En het troostte ook wel, maar toch.... Het zakje was lang niet zo prettig stijf-bol als gisteren en.... het grootste plezier was al weer half verdriet geworden.

III.

Moeder zat midden in de grootste schoonmaak. 't Was heerlijk weer om buiten te boenen en te schrobben. Alles kon nu zo lekker in het zonnetje staan te drogen.

De planken uit de keukenkasten, houten vaatwerk, mandjes en al zo meer, 't stond alles om haar heen en een flinke kuip dampend zeepsop er bij. Nu kon ze voort. Alleen.... die kleine Zus dribbelde aldoor bij en om haar en wilde meeplassen en knoeien. Dat ging toch niet. Kijk, daar stootte ze nu weer een schoone plank omver in het zand. „Antje!” riep Moeder naar binnen.

Antje kwam. „Toe, pas jij eens een poosje op Lientje, ze kan hier niet bij me wezen. Speel maar wat met de poppen, dat doet ze graag.”

Antje had er niet veel zin in en keek teleurgesteld naar Lientje, maar opeens klaarde haar gezicht weer op. „Moeder,” vroeg ze, „mag ik dan met haar een eindje gaan omlopen?”

't Was lekker weer, jammer voor beiden om in huis te zitten. Het kon ook best, overdacht Moeder. Antje was wijs en groot ge-

noeg om op Zus te passen.

„Zal je dan werkelijk goed op haar letten en niet bijvoorbeeld met andere kinderen gaan touwtje springen of hinkelen? En dan Zus vergeten? Ze is zo vlug als water en weg, eer dat je 't weet.”

„Welnee, Moeder, ik zal echt goed op haar passen.”

Lientje kreeg nog een schoon rood schort voor en zoo gingen ze op pad, Antje met Zus aan de hand. Bello sprong er vroolijk keffend achteraan, want waar kleine Lien was, daar was Bello ook.

„Dag!” riep Moeder haar nog na. „Antje, denk nu toch goed om haar.”

Antje knikte nog eens en hield Zus stevig bij de hand. Zoo liepen ze verder.

„Zullen we naar den zandberg gaan?” vroeg Antje.

Ja, dat was naar Lientjes zin. Daar mocht ze maar een héél enkelen keer naar toe en

nooit alleen. Het was een losplaats van steenen, grint en zand. Zus had een herinnering van héél véél plezier aan die plek. Ze zei dan ook met schitterende oogjes: „Hè ja, laten we dat doen, naar den zandberg gaan.” Ze stapte vlugger mee voort met haar kleine beenen, want ze moesten nog een eindje loopen, nog twee hoeken om.

„Ant, Ant. . . .” klonk het opeens bij een dwarsstraat. Antje keek op.

„Hè, Mina! Ben jij daar?”

„Ja, ik moet breien, zie je wel?” Mina hield de sok, waaraan ze bezig was, omhoog. „Ik had geen zin om met dat heerlijke weer in huis te zitten. Als ik maar hard brei, mag ik net zo goed op straat gaan van Moeder. Toe, blijft een beetje met me op-en-neer-loopen.”

„Nee, ik moet op m'n zusje passen en nu heb ik haar al beloofd, dat we naar den zandberg zouden gaan. Maar weet je wat, ga jij

met *ons* mee.”

„En je moet op je zusje passen?”

„Noù já. . . . Dat kan ik toch even goed doen, als jij er bij bent. Als ik met je ging *spelen*, ja, dan was het wat anders. Jij moet immers toch breien. Dan gaan we daar gezellig bij elkaar zitten en dan passen we samen op Zus. Twee is nog beter dan één.”

Het voorstel lokte Mina nogal aan. Met haar drietjes, plus Bello, gingen ze verder. Antje hield voortdurend Lientjes hand stevig vast.

„Gelukkig! Er is niet veel gerij van wagens,” zei ze, toen ze bij de losplaats kwamen.

„Nu kunnen we hier rustig zitten.”

Het zand was door de zon prettig warm gebroeid. Ze groeven zich elk een canapeetje uit. Antje en Mina naast elkaar. Kleine Zus klauterde den berg op- en af en rolde met Bello door 't mulle zand. Na een poos ging ze een holletje graven.

„Zeg, weet je 't al?” begon Mina.

„Wat?”

„Dat we hier vandaan gaan. Maar. . . je mag het aan niemand vertellen. 't Is nog een geheim. Zal je 't aan niemand anders vertellen?”

„Nee, vast niet. Waar ga jullie naar toe?”

„Ik ga een tuintje maken,” riep Lientje vroolijk. Dat had Antje eens voor haar gedaan. Perkjes getrokken met haar vinger en er toen grashalmpjes en madeliefjes in gestoken.

„Best! Maak maar een mooien tuin,” riep Antje terug, blij, dat Zus zo zoet alleen bezig bleef. „Niet ver wegloopen, Lien!”

Toen keerde ze zich weer naar Mina en vroeg nieuwsgierig: „Zeg eens gauw, waar ga jullie naar toe?” Ze was wel heel verlangend om het nieuws te hooren, dat nog niet verteld mocht worden.

„Naar Amsterdam.”

„Naar Amsterdam?” Dat was voor Antje

het allermooiste, dat je bedenken kon. „Ben je er al eens geweest?”

„Ja, verleden jaar in de kerstvacantie. O, o, wat waren toen de winkels prachtig. Met kerstboomen, die draaien konden. En. . . maar moeten we niet aan den anderen kant gaan zitten? Daar is Zus naar toe geloopt.”

„Nou ja. . . , ze speelt immers zoet en als we zo vlak bij haar zitten, begint ze te zeuren, dat we mee moeten spelen. Toe, vertel maar gauw verder.” Meteen keek Antje nog eens om. „Zie je wel, Zus is heel lief en stil bezig. Wanneer ga je?”

„Met Juli en. . . en weet je wat ik dan aan Moeder zal vragen? Of jij in de groote vacantie bij me mag komen logeeren!”

„O, Mina. . . hè. . . zou dat mogen? O, o, als dat eens gebeurde! Ik naar Amsterdam. Ik ben er nog nooit geweest. Daar kun je immers de zee zien? En. . . ?”

„Ja, en de groote booten, die naar Indië

gaan en naar Amerika.”

„En Artis. Ben jij wel eens in Artis geweest, Mina?”

„Ja, met Oom. Als je daar komt. . . . Bij de apen! Wat zal je lachen. Je mag wel oppassen. Ik zag het net, dat ze een jongen de pet van zijn hoofd aftrokken en er mee boven in een boom vlogen. De oppasser. . . .

O, Antje, een auto. . . . waar is. . . .?”

„Zus, Zus, kom gauw hier, een auto!” riep Antje verschrikt. Daar kwam in volle vaart een auto den hoek omstuiven naar de losplaats toe.

Antje sprong op om haar zusje te halen. Als ze eens niet precies op den berg was gebleven en den weg op was geloopt. . . . Maar. . . . gelukkig! De auto kon voor Zus geen kwaad. In een ommezien was hij voorbijgesnord. En er was niets gebeurd.

„Hè,” zei Antje, „daar schrok ik van. Zus, Zus,” riep ze nu hard.

Gelukkig, dat ze niet den weg op was gegaan. Maar. . . .! Antje keek toch ontsteld om zich heen, want ze hoorde Lientjes stemmetje niet tot antwoord.

Waar was ze toch? Ze zag haar niet.

„Ze zal voor de grap weggekropen zijn,” bedacht Mina. „Dat doet mijn kleine broertje ook zo vaak om me te foppen.”

„Zu. . . .s,” riep Antje nu heel hard en ze liep over den berg heen om aan den anderen kant te kunnen kijken. Daar was Zus echter ook niet.

„Lientje, als je weggekropen bent, moet je 't zeggen,” zei ze hard en een beetje boos, want. . . . er begon iets zo erg te kloppen binnen in haar.

't Was daar niet heel rustig. „Ik zie haar nergens,” zei ze bezorgd tegen Mina. „Waar kan ze ineens gebleven zijn? Zogeven was ze hier toch nog. Ik had nog pas gekeken, weet je wel?”

„Ja, geen vijf minuten geleden,” bevestigde Mina, maar Antjes hart begon al harder en haastiger te bonzen. Zusje riep niet en. . . . Plotseling werd Antje bleek. Bello was er ook niet.

„Bello, Bello, Bello,” riep ze angstig. Als Zus weggekropen was, zou Bello haar schuilplaatsje wel verraden. Scherp luisterend bleef ze staan wachten.

Nog eens harder: „Bello, Bello, Bello!”

’t Bleef volkomen stil in den omtrek. Géén kefje van Bello en géén roep van Zusje. De hond kwam ook niet blij aanloopen.

„O, Mina,” fluisterde Antje, en ze wees naar een plek waar slinger-slangetjes in het zand een tuin moesten voorstellen. „Daar is ze aan ’t spelen geweest. En nu is ze wèg.”

IV.

Een oogenblik stonden de beide meisjes elkander verbijsterd aan te kijken, want ze lazen op elkanders gezicht denzelfden angst, dien ze ieder zoo pijnlijk voelden in ’t eigen hart. Waar zou het kind gebleven zijn?

„Gauw maar zoeken,” besliste Mina bijdehand. En ze stapte haastig den zandhoop af.

„Vèr weg kan ze niet zijn,” trachtte Antje zichzelf voor te redeneeren.

„Onmogelijk. We zullen haar wel dadelijk terugvinden. En Bello is er immers bij. Die beschermt haar wel. En als we hem roepen, komt hij dadelijk. We hebben haar zó. Dat zal je zien.”

„Ja, gelukkig. Bello is bij haar. ’k Hoop maar, dat ze niet naar huis geloopt is.”

„Dat zal wel niet,” zei Mina heel beslist.

Alles wat Mina zei, klonk zo verzekerd.

En het stelde Antje wel een beetje gerust, dat Mina er zoop over dacht, maar.... 't was Mina's zusje niet en.... Mina had niet op haar behoeven te passen. Moeder had Lientje aan háár toevertrouwd en niet aan een vreemd meisje. Ze had nog wel zoo vast beloofd, dat....

„Bello! Bello!” riep ze nog maar eens. Haar stem beefde. De hond scheen haar nog niet te kunnen hooren. Hij kwam niet. Zouden ze toch al ver weg zijn? Ze liepen de straat, waaraan de losplaats lag, ten einde en sloegen daar een hoek om. Geen Lientje was te zien.

„Als ze maar niet den anderen kant op is, dan loopen we net verkeerd. Zouden we niet liever elk een verschillende richting ingaan?”

„Ik denk, dat ze naar den singel is om bloemen te plukken voor het tuintje. Bij den zandhoop staat niets dan gras.”

„Ja, dát zal.... dan moeten we weer terug. Maar.... o, Mina, de singel! Als ze toch eens in het water....”

„Welnee. Nu moet je niet aldoor akeligheden in je hoofd halen. Ze loopt daar heel gewoon bloemen te plukken, dat zal je zien.”

Mina kon toch best gelijk hebben. Waarom moest er juist iets ergs gebeurd zijn? Maar.... Antje wou toch maar, dat ze Zusje zag. Dat het werkelijk zoop heel gewoon bleek te zijn. „Laten we wat harder loopen,” stelde ze voor. Deze straat was bijna leeg, hier was Lientje in elk geval niet. En als ze dit dwarssteegje uit waren, en den hoek om, dan konden ze een heel eind den singel opkijken. Op een drafje ging het verder en den hoek om.

Daar stuitten ze plotseling tegen een oploop van menschen. Nooit was er zooveel volk op dit punt en 't was Antje of ze van schrik

zou omvallen.

„O, Mina!” 't Was bijna een gil. Ze greep haar makkertje stijf in den arm. Al die menschen, die samendrongen op één plek, wat beteekende dat? Een vreeselijke angst greep haar aan, dat het iets te maken zou hebben met Zusje. Met haar lieve kleine zusje Lientje, op wie ze had moeten passen.

Een jongen, die terugkwam uit de menigte, hield ze staande. Stotterend vroeg ze: „Wat is hier geb. . . .?” „Gebeurd”, had ze willen zeggen, maar het woord bleef steken.

De jongen had blijkbaar haast en lette maar half op die vreemde kinderen. Hij zag niets van de pijnlijke spanning in Antjes gezicht. „Weet je dat niet?” antwoordde hij onverschillig. „Een kind en een hond overreden. Door een auto.” Meteen liep hij met haastige stappen verder. Het hart stond Antje stil. Verward staarde ze haar vriendinnetje aan met wijd open oogen. Ze sprak

geen woord en verroerde zich niet. Mina barstte in snikken uit, en dat snikken te zien, bracht Antje plotseling weer tot bezinning. „Een hond en een kind. . . .” Zoù het Zusje zijn? En. . . . zou ze dóód. . . .?

Ze durfde de gedachte haast niet afmaken. Wat een vreeselijk gezicht waren al die ruggen van menschen, die naar hetzelfde keken. Zijzelf zag niets dan ruggen, maar waarnaar keken al die mannen en vrouwen? Wat zagen zij? En meteen begon Antje zelf ook bitter te schreien. Snikkend klaagde ze: „O, mijn zusje, mijn zusje.”

Toen keken een paar vrouwen om en merkten de twee bedroefde kinderen op.

„Wat moet jullie?” vroegen ze medelijdend. „Is het mijn zusje? Is het mijn zusje?” gilde Antje en ze sloeg den blik met zooveel wanhoop tot de vreemde vrouwen op, dat die er de tranen van in de oogen kregen.

Dat was een moeilijke vraag en wie zou

daarop het antwoord geven?

Geen der menschen zei iets.

Eindelijk vroeg één: „Ben jij je zusje kwijt? Hoe oud is ze?”

„Vier jaar. Weet u het niet? En is ze . . . doo . . . ?”

„Dood?” voltooide de vrouw. „Ze zeiden van niet, maar ik kan het niet zeker zeggen. Zou het je zusje wel zijn?”

„De stakkerd,” hoorde Antje achter haar rug zeggen en dat medelijden maakte haar nog wanhopiger. „Waar is ze dan?” jammerde ze.

„Ze hebben haar weggedragen, een huis binnen.”

Intusschen kwamen er steeds meer menschen om de beide meisjes heen staan. De mannen gingen weg, het ongeluk was afgeloopen en er was niets bijzonders meer te zien. De straat kwam vrij. Antje staarde door haar tranen heen wezenloos voor zich uit. En

toen er weer iemand heenging, zag ze juist door de ontstane opening, tusschen de menschen door, iets roods: bloed. Bloed op de straatsteenen, en . . . een pluimpje geel hondenhaar.

„O, Moeder, Moeder!” gilte ze plotseling, want . . . nu wist ze het. Dat was haar van Bello. „O, Moeder, Moeder . . .”

Radeloos keek ze de vrouwen aan, niet wetend wat te beginnen en waarheen te vluchten met dat vreeselijk verdriet. Het *was* haar zusje, op wie *zij* had moeten passen.

„Och, Antje, kind . . .,” hoorde ze toen en te midden van de groote droefheid bracht dat zeggen een kleine vertroosting. Hier was iemand, die haar kende en haar bij den naam riep. Ze keek op. Het was een juffrouw, die vroeger bij hen in de straat had gewoond. Hulpzoekend strekte ze de armen naar haar uit en wierp zich tegen haar aan, alsof ze haar Moeder was. „O, juffrouw Steen-

hoven, mijn zusje, mijn zusje.”

„Ja, kind, het *is* vreeselijk, maar ze is al thuis, hoor.”

„Thuis? Weet u er dan meer van?” Antje richtte zich weer op. „En is ze. . . .?”

„Door een auto overreden, maar 't is nog goed afgelopen. Het *is* een wonder, dat moet je zeggen. Ze had wel dood kunnen zijn.”

„Is ze dan *niet* dood?” vroeg Antje. Haar stem had geen klank meer en juffrouw Steenhoven alleen verstond die vraag.

„Dood? Welnee, kind. Och, stakker, wist je dat nog niet? Nee, hoor, ze is al thuis. Ze heeft wel een gat in haar hoofdje en ik geloof ook iets aan haar handje, maar dat zal wel weer terechtkomen.”

„Is 't heusch waar?” fluisterde Antje.

„Ja, kind, echt waar, geloof me gerust. Ik heb het zelf gezien, dat ze haar ogen oploeg. En je vader heeft haar naar huis ge-

haald, want ze hadden haar maar gauw ergens ingedragen, het eerste huis het beste natuurlijk. Wees maar gerust, 't zal alles wel terechtkomen. Het *is* een wonder, dat moet je zeggen, de hond dood en zij niet.” Nu eindelijk die kwellende angst van haar afviel, was het of er iets in Antje brak. Ze barstte opnieuw in snikken uit en leunde tegen juffrouw Steenhoven aan, alsof ze dreigde om te vallen. Ze beefde van top tot teen. Dat héél vreeselijke, dat allerergste, was dan toch niet gebeurd. . . .

„Weet je wat *jij* doet?” zei juffrouw Steenhoven moederlijk. „Ga gauw naar huis, ik zal wel een eindje met je meelopen, want ik moet toch dien kant uit.”

Maar Antje beefde over al haar leden. De schok was te groot geweest, 't was of haar beenen geen kracht meer hadden om haar te dragen en ze wankelde. Juffrouw Steenhoven ving haar in den arm op en toen zei

een andere vrouw goedig: „Laat de stakker even bij mij in huis komen, dan kan ze wat drinken.”

Antje voelde zich meegeleid het vreemde huis in. Ze kon haast niet meer denken en deed werktuiglijk wat anderen haar zeiden. Ze zetten haar op een stoel en wuschen haar het gezicht met water. De prikkeling van 't koude nat frische haar op en nu begreep ze alles weer beter. Met groote heldere oogen keek ze om zich heen in de vreemde omgeving en naar die vreemde menschen, die zoo vriendelijk waren. Eén kwam met een glas water aandragen. „Hier stumper,” zei ze, „drink maar eens lekker. Dat zal je goed doen. 't Is ook geen kleinigheid, als je denkt, dat je zusje verongelukt is.” Goedhartig duwde ze Antje het glas toe, maar die schudde van neen.

O, o, ze wisten het niet, deze menschen. Ze hadden allen medelijden met haar en dat

verdiende ze niet. Ze wisten niet, dat zij op Lientje had moeten passen, dat dit ongeluk haar schuld was. Als ze het wisten, dan zouden ze haar niet zoo vriendelijk water brengen. Ze zouden op haar brommen. Haar leelijke dingen zeggen. Zeggen, dat het schande was, dat ze zoo slecht op haar kleine zusje had gepast. En. . . *dat* zou ze wel verdienen. De tranen begonnen nog harder te stroomen. En omdat de vrouw niet ophield met aandringen, nam ze nu toch maar een slokje. Dat deed toch goed. Ze zat nog een poosje en zei toen: „Ik wou naar huis.” De vrouwen vonden dit ook het beste. „Ja, m'n kind, ga jij zo gauw mogelijk naar je moeder en je zusje toe,” zeiden ze.

Juffrouw Steenhoven ging met de beide meisjes mee zo ver ze denzelfden kant uit moest. „Nu kun je samen wel verder,” zei ze, „en loop maar flink door. Je bent er zoo.”

Mina wilde bij de zijstraat, waar zij woonde, afslaan, maar Antje hield haar bij den arm vast. „Toe, ga met me mee,” smeekte ze. „Nee, Ant, dat moeten we niet doen, want dan begrijpt je moeder natuurlijk, dat we samen gepraat hebben. En het daardoor is gekomen.” Mina vond het niet slim nu mee te gaan.

„Moeder moet het toch weten,” zei Antje en dat kwam uit het diepst van haar hart. Ze zou het zelf aan Moeder zeggen, de schuld drukte haar zoq zwaar. Moeder moest juist weten, dat het haar schuld was. „Als je liever naar huis gaat, doe het dan maar,” antwoordde ze koel. 't Kon haar al niets meer schelen, of Mina bij haar was, als die er zoq over dacht en nog slimmigheidjes verzon om van de schuld af te komen.

Alleen stapte Antje nu verder. Haar beenen trilden nog van den doorgestanen angst.

En toen er niemand meer bij haar was, die met haar sprak, zei ze zachtjes: „O. . . . lieve Heer. . . .”

Meer niet, maar haar hartje was zóó vol. Tot barstens toe vol van schuldbesef, en spijt en bitter verdriet. Dat alles zei ze aan God in die enkele woordjes: „O, lieve Heer. . . .”

Toen stond ze al heel gauw bij hun eigen huis voor de deur. 't Was net of die deur anders was dan gewoonlijk. Zoq érg dicht gedaan. En wat was daarachter? Voorzichtig lei ze de hand op den knop en deed de deur open. Wat was het stil in 't gangetje. En in de kamer evenzoq. Je hoorde geen enkel geluidje. De kamerdeur was ook zoq érg toe. Meestal stond ze aan. Heel behoedzaam opende Antje ook die en toen was ze in de kamer. 't Allereerste wat haar blik trof, was Zusje. De bedsteegordijnen waren opengeschoven en daar lag ze, heel stil en

met gesloten oogjes. Het hoofdje was heelemaal omwikkeld met verbandreepen. Onbeweeglijk bleef Antje op dezelfde plek staan. Lientje lag zoo vreeselijk stil, dat maakte haar bang. En wat zag ze bleek. Er was niet véél meer van 't gezichtje te zien, want het verband zat tot over de wenkbrauwen. Maar dat kleine stukje, dat ze zag, wat leek het wit, net alsof. . . .

Toen bewoog even het handje op het dek. Er zat een groote pleister op dat handje. Antje slaakte een zucht van verlichting. Ze lééfde dus. Ze bewoog. En nu zag ze ook de deken langzaam op en neer gaan van 't ademen. 't Was net, zooals juffrouw Steenhoven had gezegd.

Antje bleef nog steeds op het omwonden hoofdje kijken. En of Lientje dien blik voelde, of dat ze van een poes wakker werd, die buiten miauwde, ze deed tenminste de oogen open en zag Antje staan. Een flauw

lachje gleed om haar mondje.

„Dag lieve, schattige Lien,” fluisterde Antje, terwijl ze dicht bij de bedstee kwam te staan. Heel voorzichtig streek ze over den pols van het bezerde handje, maar vooral niet dicht bij dien pleister, want dan mocht het eens pijn doen. Zusje keek haar aan. Het stond zoo innig droevig, de helder blauwe oogjes van Lien onder die kap van windsels.

„Ant. . . . ik zal 't nooit weer doen. Niet weer. . . . wegloopen,” beloofde ze zoet. En toen werd het Antje te machtig, ze barstte weer in bitter huilen uit.

„Je bent een zoete lieverd, Antje had beter op je moeten passen,” snikte ze.

Moeder, die achter aan 't opruimen was, kwam gauw toegelopen. Ze meende iets te hooren en Zusje kon wel wat noodig hebben of willen drinken. Nauwelijks zag Antje haar of ze vloog haar om den hals.

Ze klemde zich tegen haar aan van ellende en berouw.

In de kamer bij Lientje mocht vooral geen drukte gemaakt worden; de dokter had gezegd, dat het heel kalm en rustig om haar heen moest zijn en ze zooveel mogelijk moest slapen. Daarom nam Moeder Antje mee naar de keuken en daar stortte ze schreiend haar hartje uit voor Moeder. 't Was *haar* schuld. Ze had zóó beloofd goed op Zus te letten en nu was ze toch met een ander meisje gaan zitten praten en had Zus vergeten. Al was 't nog zoó moeilijk om jezelf als de schuldige aan te melden, Moeder moest het weten. De *volle* waarheid, al was 't nog zoo erg.

Veel zei Moeder niet. „Kind, kind. . . .” sprak ze ernstig en Antje zag het verdriet in haar gezicht staan. „'t Is een harde les voor je. En dat die kleine Lien er nu onder lijden moet. We mogen God wel danken, dat het

niet erger aangekomen is. 't Is een wonder." Misschien was er wel niemand, die zóó vurig en zóó met héél haar hart God dankte als Antje. Soms met woorden, als ze gekniel lag voor haar bed en haar avondgebedje deed. Maar vaak ook zonder woorden. Eigenlijk dankte ze God den geheelen dag door. Al was ze op school aan sommen bezig, of al moest ze hardop lezen in de les, onder alles door bleef diep in haar hart, waar menschen het niet opmerkten, maar waar God het zag, een gevoel van groote, groote dankbaarheid aan God. Want *wie* had de auto precies langs Zusje heen laten gaan, zoodat ze alleen omgeslagen was op straat? 't Had maar een haartje gescheeld of zij was er onder gekomen, net als Bello. De hond was immers dadelijk dood geweest. De chauffeur was doorgereden en had niet eens gemerkt, dat er iets was gebeurd.

„Maar, dat kleine Lien er nu onder lijden

moest," ja, dat was voor Antje wel het allerdroevigste. Als ze uit school kwam, was haar eerste gang naar de bedstee. En als de wijkzuster er was om het verband te vernieuwen, stond Antje in angstige spanning toe te kijken en volgde elke wisseling van uitdrukking op Lientjes gezicht. Soms waren de watten vastgekleefd en dan deed het verbinden pijn.

„Kon ik het maar voor haar ondergaan," zei ze vaak. „Kon ik mijn hoofd maar laten verbinden." Dan viel het haar zwaar, dat zijzelf zonder eenigen hinder, gezond en wel rond kon loopen en spelen, terwijl Lientje daar zoo stil moest blijven liggen. En dat door háár schuld.

Maar gelukkig, 't werd toch beter. De wijkzuster zei elken dag: „De wond staat mooi. Het gaat goed." En al heel gauw mocht Zus weer gewoon praten en door de kamer loopen.

V.

„Moeder, waar is Bello toch?” vroeg Lientje, toen ze weer haar jurk aan had en over den vloer liep als vroeger. Bello had altijd zoo gezellig om haar heen gesprongen bij 't spelen en nu bleef het vreemd stil.

Dat was een moeilijk oogenblik. Antje was in de kamer, angstig keek ze naar Moeder op. Wat moest het antwoord wezen? Bello was altijd Zusjes trouwe speelgenoot geweest, als zij, grooten, naar school waren. Die goede Bello, met zijn mooi geel pluimstaartje, was onder de auto gekomen. Zus zelf wist niet goed, hoe alles toegegaan was bij het ongeluk. Ze herinnerde zich alleen een getoeter en dat ze omgevallen was. En daarna, dat ze in Vaders armen wakker was geworden, op straat, o, zoo vreemd. En dat haar hoofdje zoo'n pijn had gedaan. Vader

had telkens gezegd: „Stil maar, mijn liefje.” En dat had toch wel een béétje geholpen. Maar waar Bello nu toch was? Dat begreep ze niet. De eerste dagen had ze hem niet gemist, want toen was alles ongewoon. Antje en Henk mochten ook niet in de kamer spelen, natuurlijk kwam Bello dan ook niet. Maar nu? Rook hij dan niet, dat ze weer op de been was? Waarom kwam hij niet naar haar toe om gestreeld te worden?

Moeder gaf niet dadelijk antwoord. „Waar is Bello toch?” vroeg Zus nog eens. „Loopt hij aldoor alleen op straat?”

't Werd Antje te veel en ze ging zachtjes weg. In de keuken schreide ze in stilte mee om het verdriet van Lientje over Bello.

En binnen vertelde Moeder aan Zus wat er gebeurd was.

„En kan Bello nu nooit meer terugkomen? Wordt Bello nóóit weer Bello?” Antje hoorde in de keuken met welk een angstig en

bedroefd stemmetje ze dat vroeg. Het deed haar zeer. Die arme snoezige Zus!

Voortaan kwam Antje heele tijden bij haar zitten om wat voor haar op de lei te tekenen of haar kinderlijke verhaaltjes voor te lezen uit een prentenboek. Van een haasje en een kippetje, dingen waar Antje zelf niets aan vond, maar.... dan dacht Zus niet over Bello.

En op een middag toen Antje uit school kwam, liep ze regelrecht door naar de keuken, waar Moeder was. „Moeder,” vroeg ze, „mag ik wel een paar sokken voor Buurvrouw breien?”

„Voor Buurvrouw? Kind, hoe kom je daar nu bij? Je hebt immers zoo'n hekel aan breien. Begin er maar niet aan, want dan moet Buurman stellig met één bloot been lopen.”

„Nee, echt niet, Moe. Ik zal ze gauw afmaken. Toe, mag ik?”

Antje hunkerde naar de toestemming en Moeder zag wel aan haar gezicht, dat het iets gold, waarop ze haar hart had gezet.

„Maar, kind, waarom dan voor Buurvrouw? Als je zoo graag eens wilt breien, zet dan maar een paar kousen voor Henk op.”

„Ja, maar.... van Buurvrouw verdien ik er wat mee. Met al die jongens kan Buurvrouw het breien niet alleen af. Twee kwartjes. Betje van den overkant heeft het ook gedaan. En ziet u....” Toen kreeg Antje een hoogroode kleur. Zij sloeg de oogen neer. „Bij baas Boot op den hoek hebben ze jonge hondjes, voor twee kwartjes zijn ze te koop. Ik wou zoo graag een nieuw hondje voor Lien koopen.”

„Als het dáárvoor is, dan mag je. Dat vind ik best,” zei Moeder.

't Waren volslagen manssokken, die Antje breien moest; voor kleinere gaf Buurvrouw

geen vijftig cent. De maatsok was er bij. Antje lei die op tafel voor zich uit. O, wat een lange boord. En dan twee! *Zooveel* had ze nog nooit gebreid, in haar heele leven niet, maar ze begon met moed. Menigen middag zat Antje, al was 't nog zulk mooi weer om touwtje te springen, met

de sajetten sok op het plaatsje. Bij Zus, die veel de lucht in moest. Haar wangetjes waren bleek geworden van al 't in huis zitten, ze moest veel buiten van den dokter. Wat gingen de naalden dan vlug! Antje leek het bij den dag wel vlugger te kunnen en nu ze 't zooveel deed, werden de steken ook gelijker dan vroeger. Met voldoening zag ze de sok elken dag een stukje groeien. Elke toer was een stapje nader tot de groote vreugd, dat ze voor Zus een nieuw hondje kon halen. Baas Boot had beloofd het mooiste voor haar te bewaren, ook een geel, met een bruin vlekje op den kop.

Vaak had Antje heete wangen van het breien, maar ze schoot ook flink op. Af en toe hield ze de sok voor Moeder omhoog en dan gaven ze elkaar een knipoogje. Het was een geheim. Niemand wist het dan Moeder en zij. En soms, als Moeder haar met zoo'n ijver zag zitten breien, streek ze in 't

voorbijgaan liefkoozend over Antjes haar. 't Was wel een harde les geweest, dacht ze vaak, maar... er was iets in Antje veranderd. Er was iets nieuws over haar gekomen. En toch wist Moeder niet, wat Antje in die dagen van groot berouw en medelijden met kleine Lien tot God alleen gezegd had. God alleen hoorde het, hoe ernstig ze elken avond en elken morgen in haar gebedje vroeg: „Lieve Heer, wilt U mij een beter meisje maken?” De Heer ook alleen behoefde dat te weten, want de Heer alleen kon haar dat geven.

Antje gaf het dezen keer niet op.

Dat Buurman met één bloot been zou moeten loopen, gebeurde niet.

„Heb je ze nu al af?” zei Buurvrouw, toen Antje de sokken kwam brengen. „Jij breid het vlugst van allemaal.”

En toen was het groote oogenblik gekomen. Ze wilden er allen bij zijn, als Lien het

hondje kreeg; Vader, Moeder en Henk, want nu had Antje 't verteld. Alleen Zusje zelf wist er niets van.

„Waar is Antje heen?” vroeg ze aan Henk en die zei met een lachje van-er-wel-meer-van-te-weten: „Om een boodschap.”

Vader maakte er nog bij: „Om een prettige boodschap.”

„O, dan weet ik het al,” dacht Zus, „om boterballetjes.” Een heel enkelen keer trakteerde Moeder wel eens op boterballetjes bij de thee. Ja kijk, Moeder zette de thee al. „Ik weet het al lang, ik weet het al lang,” plaagde ze guitig.

Daar hoorden ze buiten het houten hekje van hun tuintje dichtklappen. Vader, Moeder en Henk keken elkaar met zulke lachende gezichten aan, dat Zus toch begon te twijfelen. Zou er iets anders achter zitten? Vader was met boterballen nog nooit zóó blij geweest. Zou Oom soms komen?

Antje trad binnen. Met een zak, maar . . . daar konden geen boterballetjes in zijn. Het was een groote zak, van net zulk grof weefsel als waarvan aardappelzakken waren. Hij was niet vol, maar er zat een klein langwerpige bol ding in.

Ze lei hem voor Lientje neer op tafel en zei met een gelukkig gezicht: „Dat is voor jou.” Lientje begreep er niets van en trok eens aan de punt van den zak.

„O, pas op,” zei Moeder, „laat hem niet vallen.”

En toen . . . was 't heusch waar? Bewoog er iets in den zak? Zusje sprong griezelen een eindje achteruit.

„Kijk er maar eens in,” zei Vader. Hij hield den zak een beetje open en sloeg den rand wat om, maar Lientje durfde niet. Weer bewoog dat bolle ding, dat er in zat, op en neer.

„Hu . . . het leeft,” zei ze.

Antje stond maar stil toe te kijken en te genieten, want aanstonds . . .

Vader moest even te hulp komen, hij vouwde den rand nog verder om en toen ineens: Wip! Daar kwam er een leuk geel hondenkopje uit piepen. Twee bruine glimoogjes keken grappig in 't rond.

Kleine Lien stond roerloos op een afstandje. Ze kon 't van blijdschap nog niet gelooven.

„Dat is voor jou,” had Antje gezegd. Was het werkelijk een nieuwe Bello? Voor haar? Henk maakte een paar lokgeluidjes met de lippen. Toen draaide het kopje zich nieuwsgierig om en zoo bijdehand, dat Henk het uitschaterde. En . . . daar kwam het heele beestje aan. Den zak uit. Op tafel!

Lientje sprong zoo hoog als ze maar kon, wel driemaal achter elkaar. „Een hondje! Een hondje!” juichte ze.

Ze moest het aaien en op haar schoot hebben. En zijn oogjes nog eens goed bekijken.

En dat doddige staartje, — dat zoo leuk, met een puntje de lucht in, — er achteraan stak, pakken. En dan vroeg ze weer: „Is hij heusch voor mij, Antje? Een nieuwe Bello?”

Wat had hij zacht haar! En wat kon je zijn velletje lekker over zijn lijfje heen en weer schuiven. Wat snuffelde hij oolijk met zijn neusje. Net als groote honden! „Bello, Bello, Bello,” riep ze en.... „Kijk toch eens, Vader, hij luistert al naar me. Ziet u wel, als ik roep, kijkt hij dadelijk dezen kant op.” Moeder moest een beetje melk voor hem geven en Antje een lekker zacht nestje voor hem klaarmaken. Hij was nog zoo klein.

’t Was een snoes van een beestje, daar waren ze het allen over eens. ’t Werd ook werkelijk „een nieuwe Bello”, want hij liep den heelen dag om Zusje heen. En hij wou zoet in haar poppenwagen blijven liggen, net als Bello. Ze waren trouwe makkers van den eersten dag af aan.

Zoo werd langzamerhand alles weer gewoon. Het verband was al lang van Lientjes hoofdje af, ze had niet de minste pijn meer. Ze kon dansen en springen als vroeger en had ook haar roode wangetjes weer teruggekregen. Alles was weer als te voren. Alleen boven haar linkeroog zat een litteeken, een groef in de huid. Ook dat vergroeide op den duur nog wat en iedereen raakte er aan gewend. Bijna niemand dacht er aan, dat Lientje Beumer vroeger niet die schuine streep op het voorhoofdje had gehad. Het hoorde nu eenmaal bij haar.

Alleen haar zusje Antje keek er nog heel vaak naar. Zij zat ook juist recht tegen haar over bij de maaltijden. Dat schuine litteeken herinnerde haar elken dag aan het vreese-lijk ongeluk. 't Was net, alsof het zei: „Pas op, pas op.”

Lientje sliep nu boven, met Antje op hetzelfde kamertje. En als Antje dan naar bed

ging, stond ze onder 't uitkleeden menig keer even stil, dicht bij Liens ledikantje. Dan keek ze naar het gezichtje met die lieve uitdrukking er op, ook in den slaap. En. . . dan speet het haar nog altijd opnieuw van dat litteeken op het voorhoofdje.

En zoo kwam het, dat Antje nog telkens in haar gebedje vroeg: „Lieve Heer, wilt U mij een beter meisje maken?” En dat ze 't niet vroeg uit gewoonte, maar omdat ze het zoo *van harte graag* wilde.

Moeder had wel eens gezegd: „Kind, je zult zien, dat er nog eens iets ergs gebeurt, altijd met je „nou ja!”

Toen had Moeder niet gedacht, dat haar woorden zoo gauw waarheid zouden worden. Maar. . . 't was ook werkelijk de laatste keer geweest, dat Antje „nou ja” gezegd had. Alleen wanneer het haar eigen plezier gold, dan. . . ja, dan zei ze nog wel eens: „nou ja. . . ! wat komt dat er op aan!”